

– Nukuitteko hyvin viime yönä, luutnantti?

Vicho muisti painajaisensa. Hän mykistyi, koska ei halunnut kertoa siitä naiselle, joka muistutti hänen alakoulun opettajaansa. Eihän sellaisesta voinut naiselle puhua, eikä hän tahtonut muutenkaan keskustella kokemuksistaan. Siitä, että hän vaistomaisesti etsi kaduilla katseellaan aasin tai koiran raatoa, johon olisi kätkeyty pommi. Tai siitä, että hänellä oli alitajainen tarve pukeutua valkoiseen, jopa valkeisiin lenkkitosuihin, luodakseen vastakohdan lialle, verelle ja hajuille, joiden keskellä oli ollut Irakissa.

– En, mutta en ole hullu enkä hoidon tarpeessa, ilmoitti hän.

Maailmahan oli seonnut eikä hän itse. Siviileille kyllä kelpasi se, että hän oli lähtenyt oma-aloitteisesti taisteluun. Eihän hänellä ollut mitään varsinaista hätää – oli asunto ja työpaikka, sukulaisia, ystäviäkin. Hän hiillostui ajatellessaan niitä aseveljiä ja -sisaria, jotka asuivat kaduilla, ilmanvaihtokanavissa, hölättyissä rakennuksissa ja muovipeitteiden alla vailla säällistä toimeentuloa tai normaaleja mukavuuksia. Hoitaisivat niitä. Ilman että höläyttäisivät joka käänteessä teennäisen *thank you for your service*, jota hän ei osannut arvostaa. Ajatus sen takana saattoi olla vilpitön ja hyvää tarkoittava, mutta kuinka moni sen lausujista todella ymmärsi, mitä se service käytännössä oli? Seuraavan kerran, kun hän kuulisi mokoman fraasin, hän takuulla löisi jotakuta.

– Teille on joka tapauksessa varattu kuusi vastaanottoaikaa seuraavien kahden viikon ajaksi, ja odotan, että ilmaannutte paikalle, olittepa hullu tai ette, hymyili nainen ja ojensi hänelle kortin, johon oli merkitty kaikki varatut kellonajat päivämäärineen.

Vicho vihastui. Hänestä Javi meni jo liian pitkälle, teki hänelle etukäteen aikavarauksiakin. Huolimatta suuttumuksestaan hän istui paikoillaan hiljaa – kunnes jossain talon sisällä avattu ovi aiheutti läpivedon vastaanottotilassa. Ilmavirta kul-

ki avatusta ikkunasta viereisen huoneen ovenrakoon. Vicho tuijotti ikkunaverhoa psykologin takana. Se pullistui ensin sisäänpäin, värisi hetken ja laskeutui velttona alas. Vicho alkoi hikoilla. Hetken päästä verho liikahti uudelleen, lakaisi helmallaan kukkaruukkua, lepatti hetken ja vajosi taas alas. Jostain kuului kumea pamahdus, kun veto paukautti näkymättömän oven kiinni. Vicho ponnahti ylös tuoliltaan.

– Hyvästi, tokaisi hän enempiä selittelemättä, harppasi käytävälle ja jysäytti oven kiinni takanaan. Hänen oli pakko istuutua penkille lähelle ulko-ovea, häntä huimasi ja tukahdutti. Sydän riehaantui hurjaan jyskeeseen, naulakosta otettu takki ei pysynyt käsissä. Taistelu Daeshia vastaan palasi yhtäkkiä hänen mieleensä. Dragunovin läjähtävä laukaus kaikui hänen korvissaan, sitä säesti kurditaistelijan tuskanhuuto. Verhon läpäissyt luoti oli kaatanut naisen hänen viereltään. Hän vetäytyi vilusta väristen penkin nurkkaukseen turvallinen seinä selkensä takana, takki harteillaan.